

Κάρολος, τὸν ὅποιον ὁ Θεὸς νὰ μακρομερεύῃ, ἀποθάνῃ, μόλις διακρίσῃ λεῦγα εἶναι ἀπὸ τῶν εἰς Παρισίους, ἐνῶ ἀπὸ Κρακοβίας εἶναι τετρακόσιαι, ὥστε θὰ ἦσθε ἐδῶ ὅπως λάβετε τὴν κληρονομίαν, ὅτε ὁ Ἀνζιού θὰ μάθῃ τὴν εἰδησιν. Τότε, ἂν εἴσθε εὐχαριστημένοι ἀπὸ ἐμέ, Φραγκίσκε, μοὶ δίδετε αὐτὸ τὸ βασίλειον τῆς Ναβάρρας, τὸ ὅποιον θὰ ἦναι ἀσήμαντον διὰ σῶς καὶ τότε τὸ δέχομαι. Ὅ,τι χειρότερον δύναται νὰ σᾶς συμβῇ εἶναι νὰ μείνετε βασιλεὺς ἐκεῖ κάτω. Ἀλλ' ἐδῶ τί εἴσθε; Πτωχὸς πρίγκηψ καταδικωμένος. Πτωχὸς τρίτος υἱὸς βασιλέως, δούλος τῶν δύο πρώτων, τὸν ὅποιον μία ιδιοτροπία δύναται νὰ κλείσῃ εἰς τὴν Βασιλλίαν.

— Ναί, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος. Δὲν ἀγνοῶ πάντα ταῦτα. Ἀλλὰ δὲν ἐννοῶ διατί περναίτεσθε. Τίποτε λοιπὸν δὲν κτυπᾷ ἐδῶ;

Καὶ ἔθετο τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας τοῦ Ἑρρίκου.

— Ὑπάρχουσιν, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος μειδιῶν, βάρη λίαν βρέα διὰ τινὰς χεῖρας, καὶ ἐγὼ δὲν θὰ ἀποπειραθῶ νὰ ἀνυψώσω αὐτό. Ὁ φόβος τοῦ κόπου μὲ θεραπεύει ἀπὸ τῆς ἐπιθυμίας τῆς κατακτήσεως.

— Καὶ λοιπὸν, Ἑρρίκε, ἀληθῶς παραιτεῖσθε;

— Εἶπον αὐτὸ εἰς τὸν Δεμουὶ καὶ σᾶς τὸ ἐπαναλαμβάνω.

— Ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἀγκυπητέ μοι ἀδελφέ, δὲν λέγει τις, ἀποδεικνύει.

Ὁ Ἑρρίκος ἀνέπνευσεν ὡς παλαιστῆς αἰσθανόμενος τὰ γόνατα τοῦ ἀντιπάλου του καμπτόμενα.

— Θὰ τὸ ἀποδείξω, εἶπε, τὴν ἐσπέραν ταύτην. Τὴν ἐννάτην, ὁ κατάλογος τῶν συνωμοτῶν καὶ τὸ σχέδιον θὰ ἦναι εἰς χεῖράς σας. Ἐδῶκα ἤδη ἔγγραφον τὴν παραίτησίν μου εἰς τὸν Δεμουὶ.

Ὁ Φραγκίσκος λαβὼν τὴν χεῖρα τοῦ Ἑρρίκου ἔσφιγγεν αὐτὴν ἐγκραδίως.

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν, ἡ Αἰκατερίνα εἰσῆλθεν εἰς τοῦ δουκὸς, χωρὶς ν' ἀναγγεληθῇ, ὡς εἶχε τὴν συνήθειαν.

— Μαζύ! εἶπε μειδιῶσα. Δύο ἀγαθοὶ ἀδελφοί!

— Τὸ ἐλπίζω, δέσποινα, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος μετὰ τῆς μεγαλειτέρας ψυχραιμίας, ἐνῶ ὁ δούξ τοῦ Ἀλανσὼν ὠχρία ἐκ τῆς στενοχωρίας.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας ὠπισθοχώρησέ τινα βήματα, ὅπως ἀφήσῃ τὴν βρασιλομήτορα νὰ ὁμιλήσῃ ἐλευθέρως πρὸς τὸν υἱὸν τῆς. Αὕτη δὲ ἐξαγαγούσα ἐκ τοῦ βαλαντίου τῆς λαμπρὸν κόσμημα, ἔδωκεν αὐτὸ εἰς τὸν Φραγκίσκον εἰπούσα:

— Ἡ πόρπη αὕτη, μοὶ ἐστάλη ἐκ Φλωρεντίας. Σοὶ δίδω αὐτὴν διὰ τὴν ζωὴν τοῦ ξέπου σου.

Εἶτα προσέθετο χαμηλῇ τῇ φωνῇ:

— Ἄν τὴν νύκτα ταύτην ἀκούσης θόρυβον εἰς τὰ δώματα τοῦ ἀγαθοῦ ἀδελφοῦ σου Ἑρρίκου, μὴ κινήθῃς.

Ὁ Φραγκίσκος ἔσφιγγε τὴν χεῖρα τῆς μητρὸς του καὶ εἶπε:

— Μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ δείξω αὐτῷ τὸ ὄρατον δῶρον, τὸ ὅποιον μοὶ ἐλάμπετε;

— Κάμε καὶ τι καλλίτερον. Δὸς το εἰς αὐτὸν δι' ἀγάπην σου καὶ δι' ἀγάπην μου, διότι ἔχω διατάξει ἐν ὁμοίον δι' αὐτόν.

— Ἀκούετε, Ἑρρίκε, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος, ἡ ἀγαθὴ μου μήτηρ μοὶ ἔφερε τὸ κόσμημα τοῦτο. διπλασιάζει δὲ τὴν ἀξίαν του ἐπιτρέπουσά μοι νὰ τὸ δωρήσω εἰς ὑμᾶς.

Ὁ Ἑρρίκος ἔμεινεν ἐκστατικὸς ἀπέναντι τῆς ὠραιοῦς τῆς πόρπης καὶ εὐχαρίστησεν ἀμφοτέρους θερμότατα.

— Γιέ μου, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, εἶμαι ὀλίγον τι ἀδιάθετος καὶ πηγαίνω νὰ κατκλιθῶ. Ὁ ἀδελφός σου Κάρολος εἶναι πολὺ κοπιασμένος ὡς ἐκ τῆς πτώσεώς του, καὶ θὰ πράξῃ τὸ αὐτό, ὥστε δὲν θὰ δειπνήσωμεν μαζὺ τὴν ἐσπέραν ταύτην, ἀλλ' ἕκαστος εἰς τὰ δώματά του. Ἀ! Ἑρρίκε, ἐλησμόνησα νὰ σὲ συγχωρῶ διὰ τὸ θάρρος καὶ τὴν ἐπιδειξιότητά σου. Ἐσώσας τὴν ζωὴν τοῦ βασιλέως καὶ ἀδελφοῦ σου καὶ θὰ ἀνταμειφθῇς.

— Ἀντεμείφθην ἤδη, δέσποινα, ἀπήντησεν ὁ Ἑρρίκος ὑποκλιθεὶς.

— Διὰ τῆς συναισθήσεως ὅτι ἔπραξας τὸ καθήκον σου, ἐπανελάθει ἡ Αἰκατερίνα. Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ. Πίστευσε δὲ ὅτι ὁ Κάρολος καὶ ἐγὼ σκεπτόμεθα νὰ κάμωμεν καὶ τι διὰ σέ, ὅπως σοὺ ἀποδείξωμεν τὴν εὐγνωμοσύνην μας.

— Πᾶν ὅ,τι προσέρχεται ἐξ ὑμῶν καὶ ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ ἀδελφοῦ μου εἶναι εὐπρόσδεκτον, δέσποινα.

Καὶ ὑποκλιθεὶς ἐξῆλθεν.

— Ἀ! ἀδελφέ μου Φραγκίσκε, ἐσκέπτετο ὁ Ἑρρίκος ἐξερχόμενος. Τώρα εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ ἀναχωρήσω μόνος, ἡ δὲ συνωμοσία, ἥτις εἶχε μόνον σῶμα, τώρα εὖρε κεφαλήν καὶ καρδίαν. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἦμιν προσεκτικός. Ἡ Αἰκατερίνα μοὶ ἔκαμεν ἐν δῶρον, ἡ Αἰκατερίνα μοὶ ὑπεσχέθη ἀμοιβήν. Κάτι διάβολος τρέχει ἐδῶ. Ἡρέπει νὰ συνεννοηθῇ τὴν ἐσπέραν ταύτην μετὰ τῆς Μαργαρίτας.

[Ἐπταί συνέχεια].

Η ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑπὸ ΛΕΪΛΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνέχεια ἰδὲ προηγούμενον φύλλον).

Ἡ Ἀζιζὴ ἀνεστένεζεν.

— Οἱμοί! εἶπε, νομίζω ὅτι ὁ Τζελάλ ἀπατᾷ ἐκ τὸν μὲ κενὰς ἐλπίδας, ἐὰν ἐλπίζῃ νὰ τύχῃ τὸσον ταχέως τῆς συγγνώμης τοῦ μολλᾶ. Ἐσχάτως ἐτόλμησα νὰ ὁμιλήσω περὶ αὐτοῦ... Ἀ! ἂν ἐβλέπετε,

χανούμισσα, ὅποια ἔκφρασις αὐστηρὰ ἠκολούθησεν αἰφνὴς τὸ εὐνοϊκὸν βλέμμα, ὅπερ ὁ Ρεσιδ-Μολλᾶς ἔρριπτεν ἐπ' ἐμέ!... Μὴ μοὶ ὁμιλήσῃς ποτὲ περὶ τοῦ παιδίου τούτου, εἶπεν ἡ λήθη ἀποκοιμίζει τὰς κακὰς πράξεις, ἃς ἡ ἀνάμνησις δύναται ν' ἀφυπνίσῃ.

— «Καὶ πῶς! τὸν ἠρώτησα, δὲν συλλογίζεσθε πλέον τὸν Τζελάλ - Βένη, τὸν πρωτότοκόν σας, τὸν μόνον υἱόν σας;...

— «Μόνον εἰς τὰς δεήσεις μου. Ὡς πρὸς ἐμὲ εἶναι νεκρός, ὅπως ὁ ἀδελφός του Τεβρίχ.»

Ταῦτα δ' εἰπὼν ὁ μολλᾶς, ἀπῆλθεν,

ἀφήσας με περίλυπον καὶ ἀβεβαίαν περὶ τῆς ἐπιτυχίας τῶν κελῶν σχεδίων μας...

— Εἶναι δυνατόν! ἀνεφώνησεν ἡ τροφὸς τοῦ Τζελάλ, τόση αὐταπάρνησις ἐκ μέρους τοῦ προσφιλοῦς ἐκείνου τέκνου, στερήσεις καὶ ἐργασίαι νὰ μὴ ἀπολήξωσιν εἰς κανὲν ἀγαθόν!

— Ἐλπίζω ὅτι ὁ Ἀλλάχ δὲν θὰ τὸ ἐπιτρέψῃ. Ἐκαστον νέον πρόσκομμα, ἐπαυξάνει μόνον τὸν πόθον μου. Ὅσον δυσκολώτερον τὸ ἔργον μου, τοσοῦτον αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην αὐτοῦ, καὶ ἐγὼ αὐτὴ, εἶπεν ἡ Ἀζιζὴ ἐρυθριῶσα ὑπὸ τὸ πυκνὸν γασημάκιόν της, περιμένω ἀνυπομόνως τὴν στιγμήν τοῦ νὰ τὸν ὀνομάσω μελλόνυμφόν μου.

— Εὐχαριστῶ, Ἀζιζέ, εὐχαριστῶ, εἶπεν αἰφνὴς φωνὴ νεκρὰ καὶ ἀρρενωπή, ἥτις ἔκαμε τὴν νεανίδα νὰ σιρπτήσῃ.

Ὁ Τζελάλ-Βένης εἰσῆλθε δρομαίως εἰς τὸν θάλαμον καὶ ἐγονάτισε μετὰ σεβασμοῦ βήματά τινα μακρὰν τῆς ἐξεδέλφης του.

— Μὴ καλύπτεις τὸ μέτωπόν με τὰς χεῖράς σου, Ἀζιζέ, εἶπεν ἱκετευτικῶς ὁ Τζελάλ, ἐνῶ ἡ ἀνεψιὰ τοῦ μολλᾶ ἐκρύπτετο αἰδημένως, καλύπτουσα τοὺς μέλανας ὀφθαλμούς διὰ τῶν λευκῶν χειρῶν της. Εἶσαι ἡ προσφιλεῖς μνηστὴρ μου, καὶ ἡ καρδία μου πρὸ πολλοῦ σοὶ ἀνῆκει... Ὑπῆρξα ἀνάξιος σοῦ, τὸ ὁμολογῶ· ἀλλ' ἤμην τόσον δυστυχής! Ἐκδιωχθεὶς ἐκ τοῦ πατρικοῦ οἴκου, μόνος, μακρὰν τῆς πατρίδος καὶ νομίσας ὅτι εἶχον ἀποστερηθῇ σοῦ ἀνεπιστρεπτεῖ, ἐγκατελείφθην εἰς παρεκτροπὰς ἐπὶ παρεκτροπαῖς... Καὶ τοῦτο διὰ νὰ λησμονήσω καὶ νὰ μεθύσω... Εἰς τὸ βάθος ὅμως τῆς καρδίας μου καὶ εἰς τὸ χεῖλος τοῦ ποτηρίου μου σὲ πάλιν ἐβλεπον καὶ σ' ἐνηγκαλιζόμεν... Σᾶς δυσ-αρεστῶ ἴσως; ἐξηκολούθησεν ὁ ἀξιωματικός, οὐτινος οἱ διάπυροι λόγοι διέφευγον ἀκουσίως τοῦ στόματός του. Μάρτυς μου ὁ Ἀλλάχ, ὡς καὶ αἱ γενναῖαι αὐταὶ Μουσουλμάναι, ὅτι σὲ σέβομαι καὶ σὲ ἀγαπῶ. Ἀνάβλεψον, Ἀζιζέ... ἐν μόνον βλέμμα καὶ ἐπιστρέφω εἰς τὴν ἀνδρυνίτιν...

— Διατί ἤλθες; ἠρώτησε μελιχρῶς ἡ νεανίς, ἥς αἱ περιπόρφοι παρειαὶ καὶ οἱ λάμποντες ὀφθαλμοὶ οὐδ' ὅλως ἐξέφραζον ὀργήν. Γνωρίζετε, Βένη-ἐφέντη, ὅτι τὸ χαρέμιον εἶναι τόπος ἱερός, εἰς ὃν ὁ ξένος δὲν πρέπει νὰ πατήσῃ...

— Τὸ γνωρίζω, εἶπεν ὁ Τζελάλ-Βένης ἐγειρόμενος μετὰ λύπης, παρεδίξακα τοὺς νόμους τῆς φιλοξενίας παρὰ τὰς ὑποσχέσεις, ἃς ἔδωκα τῇ Ρεμού...

— Μοὶ εἶχεν ὁμώσει ὅτι δὲν θὰ εἰσῆρχετο! ἀνεφώνησεν ἡ τροφὸς του.

— Ναί, ἀλλὰ μοὶ εἶχες ἐπιτρέψει ν' ἀκούσω ὀπισθεν τῆς θύρας, καὶ ἀκούσας τὴν φωνὴν τῆς ἐξεδέλφης μου, δὲν ἠδυνήθην ν' ἀντιστῶ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ τὴν ἴδω... Συγγνώμην, Χανούμισσα, φεῖ! σᾶς δυσχερέστησα! δυσχερέστησα χωρὶς νὰ θέλω πάντας, ὅσους ἀγαπῶ!...

Ὁ ἀξιωματικός εἶχεν ὑπερβῇ τὴν φιλίαν τῆς θύρας, ὅτε ἡ Ἀζιζὴ τὸν ἠρώτησε.

— Δὲν ἀνέφερες περὶ βιβλίου τινός, τὸ ὅποιον ἀντέγραψας; περὶ καταπίου τινός Αἰγυπτιακοῦ; Ἐχω πολλὰς ἐλπίδας ὅτι

διὰ τοῦ βιβλίου τούτου θέλω κάμψαι τὸν μολλᾶν...

— Θέλετέ νὰ σᾶς δείξω ὀλίγας αὐτοῦ σελίδας; εἶπεν ὁ Τζελλᾶλ-Βένης, εἰσελθὼν πάλιν ὅλος χαρὰ, καὶ ἀφελὼν σελίδας τινὰς ἐκ λευκώματος ὠραιοτάτης μεμβράνης τὰς ἔδειξεν εἰς τὴν Ἀζιβέ.

Ἦτο ἐξαίσιος ἐργασία, οἷαν οἱ ἱεροδιδάσκαλοι μόνον γινώσκουσι νὰ ἐκτελῶσι διὰ τὰ ἱερὰ βιβλία. Ἐπειδὴ, ὡς γνωστόν, καταργηθείσης τῆς τυπογραφίας πρὸς ἐκτύπωσιν ἱερῶν βιβλίων τῶν Μουσουλμάνων, γράφονται ὑπὸ τῶν χοιτάδων, τῶν σοφτάδων, τῶν μοιάδων, ἐνὶ δὲ λόγῳ, ὑπ' ἐκείνων, ὧν ἡ περαιοθεύσα ἐκπιδευσὶς καθιστᾷ ἱκανοὺς νὰ καλλιγραφῶσιν ἀνεπιλήπτως.

Τὸ βιβλίον, ὅπερ ἔγραψεν ὁ Τζελλᾶλ, ἦτο παραδειγμα ἐξ ἐκείνων τῶν ἔργων τῆς φιλοκαλίας καὶ ὑπομονῆς. Αἱ σελίδες αὐτοῦ ἦσαν πλήρεις ῥητῶν ἀντιγεγραμμένων δι' ἐρυθρὰς καὶ μαύρας μελάνης, με ἐπικεφαλίδας, τὰς μᾶλλον ἄλλοκότους καὶ περιπελεγμένους, εἰς ὃ μεγάλως συμβάλλονται τὰ μακρὰ ληκτικὰ καὶ ἀρκτικὰ στοιχεῖα τοῦ ἀραβικοῦ ἀλφαβήτου.

Ἡ Ἀζιβέ ἐθεώρει ἐκστατικὴ τὰς σελίδας ταύτας, ἀξίας νὰ κοσμῶσι κιτάπιον σουλτανικόν.

— Εἶναι ὠραιότατον... κάλλιστα πεποιημένον τὸ ἔργον σου τοῦτο, εἶπεν ἡ νεᾶνις μετὰ συγκινήσεως, ἀποδίδουσα τὸ λεύκωμα εἰς τὸν περιχαρῆ Τζελλᾶλ-Βένην. Ὅταν τὸ τελειώσης, φέρε μού το μίαν ἐσπέραν καὶ ἐγὼ θέλω τὸ παραδώσει εἰς τὸν μολλᾶν...

— Εὐχαριστῶ, ἐξαδέλφη μου, εὐχαριστῶ! Εἴθε νὰ σ' εὐλογήσῃ ὁ Θεός, διότι με λυπεῖσαι!

Ἡ Ἀζιβέ ἠτοιμάζετο ν' ἀπέλθῃ ἐκ τοῦ χαρεμίου τῆς Ῥεμσὺ μὲ καρδίαν πλήρη χαρᾶς καὶ παρηγορίας, ἀλλ' ἤδη τῇ ἔφεραν τὸν καφέν· τὴν δ' ἔνδειξιν ταύτην τῆς φιλοφροσύνης καὶ τοῦ καλῶς ὠρίσαστε ὑποχρεοῦται τις ν' ἀπορροφήσῃ εἰς πᾶσαν ἐπίσκεψιν.

Ἡ δούλη, ἡ τὸν δίσκον εἰς τὰς ξένας προσφέρουσα, ἦτο παιδίσκη ἔχουσα βλέμμα ἀναιδὲς καὶ κόμην πυρράν, ἰσχνή, φοροῦσα μέλαν ἄντερι καὶ ἄνθος ἐρυθρὸν μαρμαρινό-μενον εἰς τὴν ζώνην τῆς. Ἡ ἰταμότης ἦτο τὸ μόνον κάλλος τῆς, καὶ ἡ ἔπαρσις ἡ μόνη εὐφυΐα τῆς. Ἰδοῦσα αὐτὴν εἰσερχομένην ἡ ἀνεψιὰ τοῦ μολλᾶ ὠχρίασεν ἐλαφρῶς. Εἶχεν ἀκούσει περὶ τῆς δούλης ταύτης καλομένης Νετζιβέ· ἐγίνωσκε δὲ ὅτι ἀπὸ τινῶν ἐτῶν ἀνῆκε τῷ Τζελλᾶλ, καὶ μεθ' ὅλην τὴν ἐλευθερίαν τῶν μωαμεθανικῶν ἡθῶν, ἡ Ἀζιβέ δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ δυσφορῇ ἐνώπιόν τῆς.

Τὸ νὰ κρίνῃ τις περὶ τοῦ ἀνθρώπου ἐκ τῆς παλλακίδος του δὲν εἶναι πάντοτε ὀρθόν· καὶ ὅμως ἡ φιλοκαλία ἐν τῷ ἔρωτι εἶναι ἀπόδειξις ψυχῆς εὐαισθητοῦ καὶ εὐγενοῦς.

Ἡ ἐμφάνισις τῆς Νετζιβέ ἐκείνης, ἀφῆρσεν ἀπὸ τῆς Ἀζιβέ ὅλην τὴν χαράν, ἣν εἶχε προξενήσει αὐτῇ ἡ ἐπίσκεψις τῆς πρὸς τὸν Τζελλᾶλ.

III.

Μόλις ἡ ἀνεψιὰ τοῦ μολλᾶ ἐξῆλθε τοῦ κορακίου τῆς Ῥεμσὺ-Χανούμ, ὁ ποιητὴς Φαῖδ ἐνεφανίσθη πρὸ τῆς ἀνδρωνίτιδος.

Ὁ ἀξίωματικὸς μετέβη εἰς ὑποδοχὴν τοῦ φίλου του μὲ τὴν φαῖδραν ἐκείνην διαχυσὶν τῆς καρδίας, ἣν παρέχει ἡ εὐτυχία, ἡ τοῦλάχιστον ἡ ἐλπίς αὐτῆς.

Οἴμμι! πόσοι ἀνθρώποι τὴν σκιάν μόνον αὐτῆς γνωρίζουσιν!

Ὁ Τζελλᾶλ-Βένης, ἀντὶ νὰ συγκινηθῇ διότι εὔρε τὸν ποιητὴν ὡχρὸν καὶ καταβεβλημένον, ἀπ' ἐναντίας οὐδεμίαν ἡσθάνθη ἐκπληξιν, διότι αἱ αὐλικαὶ ἐκπτώσεις εἶναι συχνότεραι τῶν εὐεργετημάτων καὶ τῆς εὐνοίας, καὶ τὸ ἔπακρον τούτων τάχιστα ἐπάγει τὰς πρώτας.

— Τί ἔχεις, φίλτατε Φαῖδ; εἶπε σφίγγων τὰς χεῖρας τοῦ νέου ποιητοῦ· φαίνεται ὅτι αἱ θέσεις ἡμῶν σήμερον εἶναι ἀντίστροφοι, διότι ἐνῷ μὲ εἶχες ἀφήσει περὶ λυπον, μ' εὐρίσκεις σχεδὸν εὐδαίμονα, σὺ δέ, ἐνῷ σὲ ἐνόμιζον ἀπολαύοντα τῆς μεγίστης εὐνοίας παρὰ τῷ σουλτάνῳ, μοὶ φαίνεσαι κατηφής...

— Μὴ μ' ἐρωτᾷς τί ἔχω, Τζελλᾶλ-Βένη, εἶναι λύπη, ἥτις με καταδιβρώσκει, καὶ ἣν οὐδεμία φιλία δύναται νὰ καταπραύνῃ, ἡ καὶ νὰ μετριάσῃ. Ἀγαπῶ ἀνεῖ ἐλπίδος!...

— Μὲ συγχωρεῖς διὰ τὴν ἀδιακρισίαν μου, ἀλλ' ἐνόμιζον ἐμαυτὸν ἀρκοῦντα φίλον σου, ὥστε νὰ τολμήσω νὰ σοὶ κάμω μίαν ἐρώτησιν· ἡ λύπη σου αὕτη — ἐνῷ πρὸ ἐνὸς μηνὸς ἦσο εὐδαίμων καὶ ἀμέριμνος — εἶναι τόσον ἀθεράπευτος ὅσον τὴν ὑποθέτεις; Ἐπειδὴ δὲ περὶ ἔρωτος πρόκειται, — ἄρα καὶ περὶ γυναικῶν, — ἄφες με νὰ σοὶ εἰπῶ, φίλτατε Φαῖδ, ὅτι οὐδὲν ὑπάρχει μεταβλητότερον ἐν τῷ κόσμῳ ἢ σήμερον μισοῦσα ἡμᾶς αὔριον μᾶς λατρεῖ· τὸ νὰ λυπηταί τις σφόδρα ἢ τὸ νὰ χαίρῃ ἐξ ἐναντίας πολὺ, εἶναι ἐξίσου μωρία. Εἴσαι νέος καὶ ὠραίος, χάρις δὲ εἰς τὴν γενναιοδωρίαν τοῦ σουλτάνου, ἔχεις περιουσίαν ἱκανήν, ταῦτα δὲ εἶναι ὡς ἄλλα τόσα γραμμάτια λαχείου, ἵνα κατακτήσῃς τὴν καρδίαν γυναικὸς τινος καὶ ἂν ἦτο ἀνίκητος, τοῦθ' ὅπερ ὅμως δὲν ὑπάρχει.

— Ἀνίκητος! Τί εἶπες; ἀνεφώνησεν ὁ Τζελλᾶλ καλύπτων τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν του. Σοὶ εἶπον ἐγὼ ποτὲ περὶ τοιούτου πλάσματος;

— Ναί, ἐσπέραν τινὰ ἐν Ἀλέμ-Δάρ, καὶ μάλιστα ἀπήγγειλας ἐκ τοῦ προχείρου στίχους τινὰς ποιηθέντας δι' αὐτήν.

— Φεῦ! τὸ ἄσμα μόνον ἦτο τὸ μόνον περὶ αὐτῆς ἀληθὲς πᾶγμα... Ἐφεῦρον, ἔπλασα ἰδανικόν τι ὃν καὶ οὐδὲν πλέον... Τοιαύτη γυνὴ ὑπῆρξε μόνον ἐν τῷ ἔγκειντά μου, προσέθηκεν ὁ ποιητὴς, προσπαθὼν νὰ μειδιάσῃ.

— Ἡ δ' ἐκδρομὴ ἐκείνη, ἣν ἐμέλλομεν νὰ κάμωμεν μετὰ τοῦ σουλτάνου, ἦτο καὶ ἐκείνη ἐπινόημά σου, φίλτατε Φαῖδ; Τρομερὸν παίγνιον, ὅπερ ἐπεχειρεῖς, διότι ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης δὲν ἐπιτρέπει ν' ἀστέλλωνται...

Ὁ Φαῖδ-Βένης ἐπειράθη νὰ ἀπαντήσῃ, εἴτα δὲ λαβὼν τὴν χεῖρα τοῦ Τζελλᾶλ, εἶπε:

— Δὲν θέλω νὰ λέγῃ ὁ κόσμος ὅτι ἔχω μυστικὰ ὡς πρὸς σέ. Εἴσαι ὁ μόνος φίλος μου, μοὶ διηγῇς εἰλικρινῶς τοὺς πόνους σου καὶ παρὰ τὸν ὄρκον, ὃν ὤμοσα τοῦ νὰ κρύψω τοὺς ἰδικούς μου, θέλω τοὺς ἐμπιστευθῇ εἰς τὴν φιλίαν σου.

Ὁ Τζελλᾶλ-Βένης ἀνταπέδωκε τὴν σύνθλιψιν τῆς χειρὸς εἰς τὸν φίλον του.

— Ἐὰν ἡ ἐκμυστήρευσις δύναται νὰ σὲ ἀντακουφίσῃ, εἶπέ, ἀγαπητέ μοι φίλε, τῷ εἶπεν, εἰ δὲ μὴ, τήρησον τὴν ὑπόσχесίν σου· δὲν θέλω νὰ εἰσδύσω εἰς μυστικόν, ὅπερ ἴσως δὲν εἶναι ἰδικόν σου.

— Ὅχι, ἐξεναντίας, πρέπει νὰ σοὶ ὁμιλήσω, διότι αἰσθάνομαι τὴν καρδίαν πλήρη πικρίας καὶ φόβου, ἔχω χρεῖαν τῶν συμβουλῶν σου. Τώρα, Τζελλᾶλ, ὅτε εἰσῆλθες εἰς τὴν εὐθείαν τῆς φρονήσεως ὁδόν, θὰ βλέπῃς τὰ πράγματα καθάρωτερον ἐμοῦ.

Ὁ Φαῖδ-Βένης διηγῇ εἰς τὸν φίλον του τὰ περιστατικά, ἅτινα γινώσκουσιν οἱ ἀναγκῶσαι ἡμῶν. Τὸ λουτρόν τῆς Προῦσης καὶ τὴν φυγὴν τῆς Γκιούλ-Χανούμ, τὴν θύελλαν καὶ τὴν ἀπροσδόκητον προστασίαν αὐτῆς παρὰ τοῦ σουλτάνου, ὅς τις ὠδήγησε τὴν συνοδίαν εἰς Γεδι-Ἀγάτς.

— Μετὰ τὴν παραδόξον ἐκείνην νύκτα εἶδες πλέον τὴν Γκιούλ-Χανούμ; ἠρώτησεν ὁ Τζελλᾶλ-Βένης, ὃν ζωηρῶς συνεκίνησεν ἡ διήγησις αὐτῇ.

— Ὅχι. Ἐπιστρέψακα εἰς τὴν Προῦσαν ἐκλείσθη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς, ὃ δὲ σουλτάνος ἐφάνη ἀποφεύγων με· δὲν μοὶ ὠμίλησε ποτὲ περὶ αὐτῆς... Ἐν τούτοις, πρὸ δύο ἡμερῶν, ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἐν ᾧ πρότερον δὲν ἠδύνατο νὰ διαγῇ ἀνεῖ ἐμοῦ, ἐξῆλθεν ἔφιππος εἰς μακρὸν περίπατον χωρὶς νὰ μοὶ εἴπῃ τίποτε καὶ χωρὶς νὰ μοὶ εἴπῃ ποῦ ἐπήγαινε, καὶ ὅτε ἐπέστρεψεν εἰς τὸ κοράκι, ἐφαίνετο πολὺ τεταραγμένος, καὶ ἐκλείσθη ἐντὸς τῶν θαλάμων του... Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐπέστρεψεν ἀπὸ τῆς Γκιούλ... Εἶχε συνεννοηθῇ μετ' αὐτῆς πρὸς συνέντευξιν, ἡ μόνη ἡ τύχη τοὺς συνήγαγε; δυσκολεύομαι νὰ τὸ ἐννοήσω... ὦ! αἰσθάνομαι ἐν τῇ ζηλοτύπῳ καὶ ἀνησυχίᾳ καρδίᾳ μου ὅτι ὁ Σουλτάνος ἀγαπᾷται... Μὲ ἀπομακρύνει ἀπὸ τῆς Προῦσης ἐπὶ τῇ κενῇ προφάσει τοῦ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ ἐν Τοκάτῃ κτιζόμενον ἀνάκτορόν του, καὶ νὰ ἐπισπεύσω τὴν ἐν αὐτῷ ἐγκατάστασίν του... Ὅσον θὰ κατοικήσω ἐγὼ τὸ ἀνάκτορον τοῦ Δολμα-Μπαρτσε, τὸ ὅποιον ἐπίσης κτιζεται, ἄλλο τόσον θὰ κατοικήσῃ ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸ ἀνάκτορον τῆς Τοκάτῆς ὅταν ἐπιστρέψῃ. Ἡθέλῃσε ν' ἀπκλαχθῇ τῆς παρουσίας μου· ἐπειδὴ δὲ γινώσκει ὅτι ἀγαπῶ τὴν Γκιούλ, ἡ πρὸς ἐμὲ εὐνοία του δὲν θὰ διαρκέσῃ πολὺ...

— Ὁ σουλτάνος θὰ κατοικήσῃ τὴν Τοκάτην, ἐγὼ σοὶ τὸ λέγω, εἶπεν ὁ Τζελλᾶλ σκεφθεὶς.

— Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης εἰς σὲ μόνον ἐμπιστεύεται, διότι εἴσαι κάτοχος τοῦ μυστικοῦ του, καὶ διὰ σοῦ ἐνεργεῖ... Ἀγνοεῖς ὅτι ὁ Σέιχ-ούλ-Ἰσλάμης ἔχει ἀ-

γροτικήν οίκίαν ἐν Βέιχοζ, καὶ στέλλει ἐκεῖ ἀνὰ πᾶν ἔτος τὸ χαρμέμιόν του ;

— Πῶς τὸ γινώσκεις ;...

— Ἡ Γκιουλ-Χανούμ εἶναι ἐξαδέλφη τῆς Ἀζιθι-Χανούμ. τῆς μνηστῆς μου. καὶ γνωρίζω παρ' αὐτῆς τὰς συνθηαίας τοῦ χαρμερίου, αἵτινες βεβαίως δὲν μετεβλήθησαν ἐν διαστήματι ὀλίγων ἐτῶν...

— Πολὺ καλὰ, ἀλλὰ πῶς ὑποπτεύει ὁ σουλτάνος ὅτι ὁ Σέιχ-ουλ-Ἰσλάμ στέλλει ἐκεῖ τὴν οικογένειάν του, ἥτις διαρκῶς μένει ἐν τῷ ἐν Βεσικτασίφ (Διπλοκιονίφ) μεγάρῳ αὐτῆς ; ἠρώτησεν ὁ Φαῖδ-Βέης.

— Τοῦτο δὲν δύναμαι νὰ σοὶ τὸ εἶπω, ἀγαπητέ μοι φίλε, γνωρίζεις ὅμως ὅτι δὲν εἶναι δύσκολον νὰ μάθῃ τις τὰς ἑξῆς τῶν χαρμερίων παρὰ τῶν εὐνούχων καὶ τῶν δούλων. Τῇ βοήθειᾳ ἐνὸς μπαξίς εὐκόλως λύει τις τὰς μᾶλλον πεισματώδεις καὶ τὰς μᾶλλον ἐχέμυθους γλώσσας.

— Ὁρθῶς λέγεις. Ὁ σουλτάνος θὰ ὑπερτερῇ ἐμοῦ πάντοτε διὰ τοῦ πλούτου καὶ τῆς ἰσχύος.

— Καὶ σὺ δέ, Φαῖδ, ἔχεις τὴν νεότητά καὶ τὴν ἐλευθερίαν, δύο ἀγαθὰ μυριάκις πολυτιμώτερα εἰς ἀντάλλαγμα τῶν ὁποίων ὁ Σουλτάνος δὲν ἤθελε διστάσει νὰ δώσῃ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα φθονεῖς...

— Οὕτω λοιπὸν φρονεῖς ὅτι δύναμαι νὰ ἐλπίζω ἀκόμη ; ἠρώτησεν ἀφελῶς ὁ νέος ποιητής, μετὰ τὴν ἀπραχμειωτον ἐκείνην πίστιν. ἦν ἔχουσιν οἱ ἐρωτευμένοι εἰς τοὺς αἰσίους οἰωνούς.

— Φίλε μου, δὲν βλέπω διατί ἡ Γκιουλ-Χανούμ νὰ μὴ σε προτιμήσῃ τοῦ σουλτάνου... Τὸ πᾶν συνίσταται εἰς τὸ νὰ σὲ βλέπῃ καὶ νὰ τῇ στέλλῃς ὠρεῖόν τι ποιημάτων ἐξ ἐκείνων. ἅτινα σὺ γινώσκεις νὰ γράφῃς. Μὴ ἀθυμεῖς, ἀγαπητέ μου Βέη, προσέθηκεν ὁ Τζελάλ, προπέμπων τὸν νεανίαν, καὶ ἐνθυμοῦ τὴν παροιμίαν, ὅτι : *Διὰ τὰ ἡγαῖ τις ἀρεστοὺς εἰς τὰς Ὀθωμανίδας, πρέπει νὰ ταῖς φανερόνηται συχνὰ καὶ νὰ ταῖς στέλλῃ ἐτι συχνότερον δῶρα, ποιήματα καὶ ἀνθή.*

[Ἡ περὶ αὐτὴν συνέχεια.]

κ.

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΑΛΙΕΩΣ

ἀθήνημα.

[Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ μετ' ἑφ. ἈΘ. Θ. Λεμπέρνερ.]

Ὁ ἥλιος ἔκλινε πρὸς τὴν δύσιν, λεπτοὶ δ' ἄτμοι περιεκαλύπτον τὸν δίσκον του, ὅστις κατέδυεν ἀλαμπῆς εἰς τὴν θάλασσαν, τῆς ὁποίας ἡ κυματώγῃ μετὰ μονοτόνου ψόφου προσέκρουεν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς τοῦ Ζαρνάκ, Βρετανικοῦ χωρίου ἀλιέων.

Λεπτὴ ὁμίχλη, ὡς ἀργυρὰ πνοή, ἐπέπλεε τῆς θαλάσσης, ἥτις, τὸ βυθύτατον σημεῖον τῆς ἀμπώτιδος φθάσασα, ἐπκνήρχιζε τὴν πλημύραν, προχωροῦσα βραδέως καὶ ἐπαυξάνουσα τὴν περιοχὴν τῆς εἰς ἑκαστον νέον κύμα.

Τὸ χωρίον ἔκειτο ἐκτὸς τοῦ ἀκροτάτου σημείου τῆς καλλιροίας ἐπὶ μικροῦ τινος ἀμμόδους λόφου, ὅστις καθιστάμενος πρὸς τὴν ἀκτὴν κρημνώδης καὶ προχωρῶν πρὸς νότον ἐν τῇ θαλάσσῃ ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν

Ἀκρωτήριον τῆς Λερχῆς Ρινός, προσφύλαττε τὸν ὄρμον τοῦ Ζαρνάκ.

Ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου τούτου ἐξετείνεται περὶ τὰ ἑκατὸν βήματα ἐντὸς τῆς θαλάσσης σειρὰ μικρῶν σκοπέλων, χρησιμεύοντων εἰς τὸν ὄρμον ὡς κυματοθραυστῶν, λίαν ἐπικινδύνων ὅμως, καθόσον ἐν καιρῷ τῆς πλημμύρας ἐκαλύπτοντο ὑπὸ τῶν ὑδάτων. Τὸ ἐρυθροῦν κωδωνοστάσιον τοῦ χωρίου ἦτο ὁρατὸν μέχρι τοῦ σημείου, ἐν ᾧ κατέληγον αἱ τελευταῖαι δίοδοι τῶν σκοπέλων τούτων. Τέλος ὁ ἐσωτερικὸς λιμὴν προσφυλάττετο καὶ ὑπὸ γλώσσης γῆς, προχωρούσης βαθέως ἐν τῷ ὄρμῳ καὶ τῆς ὁποίας τὸ ἀπώτατον ἄκρον ἐχρησίμευεν ὡς ἀποβάθραις τοὺς ἐπανακάμπτοντας ἀλιεῖς.

Ἐπὶ τῆς εἰσόδου μιᾶς τῶν τελευταίων οἰκιῶν τοῦ χωρίου, ἴστατο νεανίας, ὅστις, ἐκ τῶν ἀνησύχων βλεμμάτων, ἅτινα ἔρριπτε πρὸς τὸ πέλαγος, καὶ τῶν ἀτάκτων κινήσεων του, ἐφαίνετο ἀναμμένων τινὰ μετὰ προδῆλου ἀνυπομονησίας.

Αἶφνης δεκαετὲς κοράσιον, γυμνόπου καὶ λυσίκομον, ἐπλησίασε τὸν νεανίαν καὶ λαβὼν αὐτὸν ἐκ τοῦ βραχίονος,

— Ἐλα, Βέρντ, τῷ λέγει, πᾶμε νὰ καθήσωμε 'ς τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου ποῦ διέρχεται ὁ δρόμος, νὰ περιμένωμε τὴν Μαργγώτ. Ἄν ποτε νὰ μοῦ διηγηθῇς περὶ τῆς Κυρὰ-Ὀλλης καὶ τοῦ ἀγρίου κυνηγοῦ ἡ τοῦ καλαφέντου.

Ὁ Βέρντ κατένευσεν.

— Ἐλα, Φραγκίσκα ! Ἄς περιμένωμε τὴν Μαργγώτ καὶ τὸν Μπάρμπα-Ἰωσήφ.

Σιωπηλῶς προχωροῦντες, ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου, ἀφίκοντο εἰς τὴν προσδιωρισθεῖσαν θέσιν, ἀφ' ἧς ἠδύναντο νὰ βλέπωσι τοὺς ἀλιεῖς ἐπανερχομένους. Ἀμφότεροι κατεκλίθησαν, ὁ Βέρντ ὅμως παρετήρει τὴν θάλασσαν σιωπῶν. Ὁ ξανθὸς καὶ κυανόφθελμος οὗτος νεανίας, εἰ καὶ διεκρίνετο εὐκόλως ὡς θαλασσινός, οὐδόλως ὅμως ὠμοῖζε πρὸς τὰ ἀσύμμετρα καὶ ἀσχημα ἐκεῖνα σώματα, ἅτινα ἀναπτύσσονται μετὰ τῶν κατοίκων τῶν παρχίων τῆς Βρετάννης.

— Ἀκουσε, Βέρντ, τῷ λέγει, ἀγανακτήσασα ἐπὶ τέλους ἡ συνοδὸς του, 'ξεύρεις ὅτι σήμερον εἶσαι βαρετός ; Τί σκέπτεσαι ; Τὴν πατριδα σου ἢ τὸ καράβι σου ;

— Σκέπτομαι τὴν... παρ' ὀλίγον νὰ διαφύγῃ αὐτῷ ἡ ἀλήθεια, ἐγκαίρως ὅμως κρατηθεὶς προσέθηκε : τὸ ναυαγῆσεν πλοῖόν μου καὶ τοὺς πνιγέντας συντρόφους.

— Μὴ συλλογίζεσαι τέτοια ἀσχημα πράγματα, χαίρου ὅτι οἱ ἄνδρες μας σ' ἔσωσαν. Σὺ γνωρίζεις ὅτι τὰ σώματα τῶν πνιγμένων ἡσυχάζουν κάτω 'ς τὴν θάλασσαν, αἱ ψυχαὶ των ὅμως ὁλοέναν περιφέρονται 'ς τὴ γῆς, ἕως 'ς τὴν δευτέραν παρουσίαν.

Χωρὶς δὲ ν' ἀναμείνῃ ἀπάντησιν ἡ μικρὰ Φραγκίσκα ἐξηκολούθησε φλυαροῦσα.

— Ὁ Μπάρμπα-Ἰωσήφ λέγει ὅτι εἰς τὸ Καρνὰκ εὐρίσκεται 'ς τὰ χωράφια ὁλομόνη καὶ μακρὰ ἀπὸ κάθε σπῆτι μιὰ ἐκκλησίτσα.

« Ἐκεῖ, ἐνῷ ἐπερνοῦσε μὲν νυκτιὰ, εἶδε νὰ φεγγυβολοῦν ὄλα τὰ παράθυρα τῆς ἐκ-

κλησίτσας καὶ ἀπὸ περιέργεια ἠθέλησε νὰ πλησιάσῃ διὰ νὰ ἰδῇ, διατί εἶχανε φῶς τόσῳ ἄργά ; ὁ νεκροθάπτης ὅμως τοῦ Ἀγίου Γεωργίου, ποῦ ἦτανε μαζὺ του, τὸν ἐτραβήξε καὶ τοῦ εἶπε : « Μέσα 'κεῖ γίνεται μνημόσυνο διὰ τοὺς πνιγμένους καὶ σκίζετα ἡ καρδιά τ' ἀνθρώπου νὰ βλέπῃ τοὺς σκελετοὺς των ».

Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας ἡ μικρὰ κόρη ἐφρικίασα, καὶ πλησίασασα περισσότερον πρὸς τὸν νέον θαλασσινὸν ἐξηκολούθησεν.

— Ὁ Μπάρμπα-Ἰωσήφ βλέπει καὶ γνωρίζει περισσότερα ἀπὸ κάθε ἄλλον ἀνθρώπον, διὰ τοῦτο καὶ εἶναι πάντοτε σοδαρός καὶ ἀγριωμένος καὶ ὅτι αὐτὸς θέλει, πρέπει ὅλοι οἱ ἄλλοι νὰ τὸ κάμνουν. ἔτσι καὶ ἡ Μαργγώτ θὰ τὸν πκνδρευθῇ, γιατί τὸν φοβάτε. Ἡ εὐμορφη καὶ γυαλιστὴ μας Μαργγώτ θὰ πάρῃ ἄνδρα τὸ ζαρωμένο τὸ Μπάρμπα-Ἰωσήφ.

Ὁ Βέρντ ἀνετινάχθη περίφοβος.

— Ὁ θεός σου θὰ νυμφευθῇ τὴν Μαργγώτ, τὸ τέκνον τῆς ἀδελφῆς του ; Τοῦτο δὲν τῷ ἐπιτρέπεται.

Ἡ Φραγκίσκα ἐμεῖδισε πονηρῶς καὶ εἶπε :

— Πόσω εἶσαι κουτός, καὶ ὁ μέν. Ἡ Μαργγώτ δὲν εἶναι ἀδελφὴ μου, αὐτὴ δὲν εἶναι καθόλου ἀπὸ τοὺς 'δικούς μας. Εἶναι πολλὰ χρόνια τώρα ἀπὸ τότε ἡ Μαργγώτ ἦτανε μικρὴ ποῦ τὴν ἐπέταξε μὲ μέρκα ἡ θάλασσα 'ς τὴν ἀκρογικλιὰ 'σάν καὶ 'σέναν 'ς τὸ λαϊμό της εἶχε μὲ ἀλυσίδαν ἀπὸ ξέναν χρυσὰ φλωρεῖ. Λένε πῶς ἦτανε τούρκικα καὶ τὸ καράβι ἐλληνικὸ ἀπὸ τῇ Χιρ— ἡ γιγλιὰ μου τὰ εἶπε— καὶ ἀκόμη πῶς ὁ Μπάρμπα-Ἰωσήφ μ' ἐκεῖνα τὰ φλωρεῖ ἀγόρασε τὸ κῆκι. Τὸ καίκι εἶναι τῆς Μαργγώτ καὶ τὸ διοικαί ὁ Μπάρμπα-Ἰωσήφ.

Ὁ Βέρντ παρετήρει τὴν μικρὰν ὡς ἐν ὄνειρῳ, ὅτε ἐκεῖνη ἀνετινάχθη φωνάζουσα :

— Ἐρχονται, ἔρχονται.

Μακρὰ σειρὰ ἀνθρώπων ἐπεφάνη ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁμίχλης, τῆς καλυπτούσης τὴν παραλίαν. Ἦσαν οἱ ἀλιεῖς, οἵτινες κατὰφορτοὶ ὑπὸ τῆς ἡμερησίας λείας των ἐπλησίαζον πρὸς τὸν λόφον, ἐφ' οὗ εὐρίσκοντο ὁ Βέρντ καὶ ἡ Φραγκίσκα. Μετ' ὀλίγον ἤρχισαν νὰ διακρίνουσι τὰς μορφάς. Οἱ ἄνδρες ἔφερον ἐπὶ τῶν ὤμων τὰς κόπας καὶ τὰ δίχτυα, αἱ δὲ κόραι καὶ αἱ μητέρες, ἀνὰ ζευγὴ ἢ καὶ κατὰ μόνας ἀκολουθοῦσαι, ἔφερον κἀνωστρα πλήρη ἰχθύων καὶ θαλασσινῶν. Οὐδεὶς γέλως, οὐδὲν ἄσμα ἐξήρχετο ἐκ τῆς μακρᾶς σειρᾶς τῶν ἐρρῦθ-μῶς προχωρούντων ἐκείνων μορφῶν. Σιγὴ ἄκρα ἐβασίλευε. Χονδροειδῆ ὑφάσματα ἐκαλύπτον τὰ εὐρωστα μέλη τῶν ἀνδρῶν, ἀπλὰ καλύμματα τὰ τῶν γυναικῶν, αἵτινες ἀνυπόδυτοι ἐπὶ τοῦ ὑγροῦ ἐδάφους ἐπάτων. Μία μόνη μεταξὺ των διεκρίνετο οὐ μόνον διὰ τὰ ὠραῖα χαρκατηριστικά τοῦ προσώπου της, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς ἐπιμεμελημένης ἐνδυμασίας της. Ὅχι μόνον ὠραίας περικνημίδας καὶ κομψὰ τοκάρα, λευκὸν περίζωμα καὶ μεταξωτὸν μαυδήλιον ἐπὶ τοῦ στήθους χαριέντως φέρουσα, ἀλλὰ καὶ βαθύχρουν ἐρυθρὰν ταινίαν περὶ τὴν ἐβένινον κόμην της περι-